

Anexa 6 BIODIVERSITATE – 8

Date despre prezența, localizarea, suprafața și ecologia speciilor și/sau habitatelor de interes comunitar menționate în formularul standard al siturilor

Habitatul este definit ca teritoriul locuit de un individ, de o specie ori de un grup de indivizi ai unei specii, în cadrul căruia populația respectivă găsește o complexitate uniformă de condiții de viață, adaptându-se acestora. *Habitate naturale* înseamnă areale terestre sau acvatice care se disting prin anumite caracteristici geografice, abiotice și biotice, naturale sau seminaturale. Habitatetele țintă sunt habitatele prezentate în formularul Natura 2000 pentru care situl a fost propus spre protecție și conservare. Descrierea unui habitat se face ținând cont de fitocenozele (cenotaxonii) care îl compun. Corespondența dintre tipurile de habitate și tipurile de fitocenoză (cenotaxoni) (Gafta & Moutford, 2008) se realizează în baza următoarelor premise teoretice:

1. Habitatul, în accepțiunea dată în Directiva Habitate și preluată pentru programul Natura 2000, reprezintă de fapt un ecosistem sau grup de ecosisteme (Doniță *et al.*, 2005). Acest lucru rezultă evident din denumirea și descrierea tipurilor de habitate, în care se fac referiri nu numai la caracteristicile ecotopului, dar în special la cele ale biocenozelor care ocupă stațiunile respective.
2. Un cenotaxon (elementar sau inferior) trebuie să corespundă unui singur tip de habitat Natura 2000, condiție impusă de necesitatea individualizării cât mai clare a tipurilor de habitate. Această corespondență s-a realizat ținând cont de optimul ecologic al comunităților vegetale, deoarece unele pot apărea – sub formă de subasociații sau variante regionale - în mai multe tipuri de habitate.
3. Unui tip de habitat Natura 2000 îi pot corespunde mai multe asociații vegetale sau cenotaxoni inferiori, atât datorită conotației ecologice relativ largi atribuită tipului de habitat, cât și numeroaselor combinații de specii vegetale (*species assemblages*) care se pot forma în stațiuni diferite, dar ecologic echivalente.
4. Simpla prezență a unor specii de plante, indicate în Manualul de interpretare a habitatelor din UE ca importante pentru caracterizarea și identificarea unor tipuri de habitate, nu implică obligatoriu existența în teren a habitatelor corespunzătoare. În general, speciile de recunoaștere trebuie să fie integrate în biocenoză bine conturate, a căror sinecologie reflectă condițiile abiotice ale habitatului respectiv.
5. Asociațiile vegetale edificate de specii adventive, recent naturalizate pe teritoriul României, nu au fost luate în considerare pentru caracterizarea tipurilor de habitate. Aceasta se justifică prin faptul că, unul dintre obiectivele programului Natura 2000 este conservarea habitatelor (semi)naturale, reprezentative pentru fiecare regiune biogeografică din spațiul UE.

Astfel, pentru fiecare habitat din listele Natura 2000 descrise în siturile studiate de proiect se urmăresc speciile de plante precum și asociațiile vegetale realizate de acestea, conform Manualului de interpretare a habitatelor Natura 2000 din România, fiind realizate corespondențe și analize în cadrul Anexei 6 BIODIVERSITATE - 2.

Aspecte privind obiectivele de conservare așa cum au fost acestea stabilite pentru fiecare sit în parte, sunt prezentate în Anexa 6 BIODIVERSITATE - 3. Parcurgând situația astfel definită, pentru multe specii situația rămâne una incertă, nefiind cunoscute aspecte privind prezența (certă) și distribuția acestora la nivel regional (și de la nivelul fiecărui sit în parte). Pentru o parte din situri, starea de conservare, obiectivele și/sau măsurile avute în vedere nu au fost definite până la momentul realizării acestei analize. În acest sens este de menționat că o analiză la nivel regional nu se poate aborda unitar, fiind necesară o analiză critică a datelor existente și deci, utilizarea extinsă a analizei de expert.